

- eds.), 17–36. Wien: Institut für Europäische Ethnologie der Universität & Bratislava: Ústav etnológie SAV.
- Luković, M. 2013. Peter Slavkovský, Slovenský roľník (pramene k štúdiu spôsobu života) [prikaz] *Glasnik EI SANU LXI/2*: 198–203.
- Prelić, M. 2013. Peter Slavkovský, Slovenská etnografia (kompendium dejín vedného odboru). [prikaz] *Glasnik EI SANU LXI/2*: 196–198.
- Slavkovský, P. 2012. *Slovenská etnografia (kompendium dejín vedného odboru)*. Bratislava: Veda vydavateľstvo SAV & Ústav etnológie SAV.
- Slavkovský, P. 2013. *Slovenský roľník (pramene k štúdiu spôsobu života)*, Bratislava: Veda vydavateľstvo SAV & Ústav etnológie SAV.
- Stoličná, R. 1991. *Jedlá a nápoje našich predkov*. Bratislava: Veda.
- Stoličná, R. 2000. *Tradičná strava Slovenska (Prírodné, historické, etnokulinárne, náboženské a sociálne aspekty)*. Bratislava: Veda.
- Stoličná, R. 2001. *Kuchyňa našich predkov*. Bratislava: Veda.
- Stoličná, R. 2004. *Jedlo ako kľúč ku kultúre*. Martin: VMS.

Сања Златановић

Међународна летња школа и конференција *Keep it simple, make it fast!* Crossing borders of underground music scenes

13.7. – 17.7. 2015. године, Порто, Португал

У периоду између 13. и 17. јула 2015. године, присуствовала сам летњој школи (13–15) и другој годишњој међународној конференцији (15–17) под називом *Keep it simple, make it fast! Crossing borders of underground music scenes* (у даљем тексту KISMIF), у организацији Факултета уметности и хуманистичких дисциплина Универзитета у Порту у Португалу. Поред летње школе и конференције, догађај су пратиле и бројне изложбе, промоције књига и концерти, као и организована дружења учесника у клубовима у Порту. Основна тема конференције је било изучавање андерграунд музичких сцена широм света, а учесници – њих преко две стотине – који су долазили са 6 континената, учинили су да цео догађај заиста има интернационални карактер. Званични језици догађаја су били португалски и енглески, с тим да је већина учесника говорила енглеским језиком. Поред учесника – махом докторанада, али и етаблираних стручњака из најразличитијих области друштвених и хуманистичких дисциплина – конференцији су присуствовала и нека од највећих имена студија културе данас, на челу са британским теоретичарем медија Диком Хебдицом (Dick Hebdige), чија је књига *Subculture: the meaning of style*, објављена 1979. године (у српскохрватском преводу је објављена као *Potkultura: značenje stila* већ 1980.), започела изучавање поткултура и популарне музике у друштвеним наукама и хуманистичким дисциплинама. Иако данас теоријски превазиђена, ова књига је

одиграла важну улогу у етаблирању студија културе, а за потписницу ових редова имала је и сентименталну вредност, јер је била прва заиста теоријски поткована, *научна* књига у којој је неко писао о панку. Ова сентиментална димензија *Поткултуре* је провејавала како кроз Хебдицово предавање на конференцији, тако и кроз потоњи јавни интервју са аутором. У том духу, након интервјуа, колеге и колегинице из Шпаније, Ирске, Америке, Немачке, Израела и ја смо разговарали са Хебдицом и направили неколико заједничких фотографија. Иако помало желим да се похвалим јер је за мене фотографија са Диком Хебдицом у равни са фотографијама са члановима панк бендова које волим или сам волела у младости (а Хебдиц је заиста рок звезда у свом пољу), ову ситуацију заправо помињем јер је умногоме парадигматична за атмосферу и уопште, читав доживљај конференције.

Наиме, KISMIF 2015 – летња школа и конференција – била је значајан догађај по свим мерилима - од броја предавача, учесника и паралелних сесија, богатства проpratних садржаја, разноврсности приступа изучавању андерграунд музичких сцена (било је антрополога, социолога, музиколога, етномузиколога, теоретичара културе, историчара, политиколога, али и музичара и других уметника), преко разноврсности музичких жанрова и истраживачких локација, до нових истраживачких питања, тема за размишљање, као и дискусија које су презентације и предавања покретали. Заиста се могло догодити да читав догађај делује застрашујуће и отуђујуће, или пак да упадне у академски шаблон излагача који причају сами себи и не слушају једни друге. Ово, међутим, никако није био случај. Огроман део заслуге припада организаторима, посебно др Паули Гуери (Paula Guerra) са Института за социологију Факултета уметности и хуманистичких дисциплина Универзитета у Порту и Грифит центра за културолошка истраживања, и координаторки пројекта КИСМИФ и др Ендију Бенету (Andy Bennett) са Одељења за хуманистичке дисциплине, Грифит центра за културолошка истраживања са Грифит универзитета у Аустралији. Организација догађаја је заиста била беспрекорна, али не и хладно ригидна. Било је кашњења и „пробијања“ термина, смеха, шале и ситних грешака. Иако у највећој мери научна и професионална, конференција је заиста попримила фестивалски дух у најбољем могућем смислу. Други део заслуге за сјајну атмосферу, као и за енергичне дискусије које су се често из конференцијских сала преносиле у двориште, али бивале и теме за разговор приликом неформалних вечерњих дружења, могао би се поделити равномерно учеснике и предаваче, али и на саму основну тему конференције – андерграунд музичке сцене. Наиме, поред тога што су врхунски стручњаци у својим областима, велики број излагача и гостујућих предавача били су и актери или активни учесници својих локалних андерграунд, DIY (Do It Yourself, тј. „уради сам/а“) музичких сцена, било као музичари у бендовима, аутори фанзина или организатори концерата и других независних културних догађаја, људи повезани истински глобалним мрежама познанстава, пријатељстава и афинитета према истим бендовима, музици и начину живота. У том смислу, као нека врста незваничне а свеобухватне дебате која се водила у оквиру различитих панела и предавања, профилисала се, условно речено, тензија између *учесника* и *посматрача*, или можда *практичара* и *теоретичара*. Кошља су се тако најчешће укрштала око перцепције DIY-а као етике, филозофије и начина живота коју имају теоретичари и истраживачи, који су уједно и актери независних сцена, и с друге стране, перцепције DIY-а

теоретичара и истраживача који ствари посматрају „одозго“ и „са стране“. У ретроспективи, чини ми се да је ова, у сржи антрополошка дебата, која се водила око епистемолошке валидности знања стечених посматрањем са учествовањем, насупрот знања стечених посматрањем и теоретисањем, заправо била један од најпродуктивнијих и интелектуално најизазовнијих аспеката KISMIF 2015. Друга слична, свепожимајућа дебата тичала се дефиниције панка, или шире поткултуре у теоријском смислу. Иако KISMIF 2015 није била конференција само о панку, највећи број предавања и излагања се, заправо, на неки начин (до)тицао панка, те је панк постао згодна метафора за разговор о ширим теоријским импликацијама критике идеје поткултуре какву даје Хебдиц, и њених теоријских наследница. Ово питање је остало отворено, али је размишљање и дискусија о могућим одговорима на њега већ покренуло расправу и (бар) једну неформалну е-маил дискусиону групу, састављену од неколицине излагача и предавача са конференције. Све у свему, сучељавање *академаца* (од енглеског *academics*, које реферира како на постдипломце тако и на етаблиране стручњаке, универзитетске професоре, научнике и упосленике у високом образовању) *који се баве истраживањем панка* и, с друге стране, *панкера који су академици* показало се као изврсна стратегија за иницирање нових критичких промишљања и преиспитивање старих теоријских позиција у истраживању андерграунд музичких сцена. Са које год стране да су долазили, међутим, и предавачи и излагачи су били приступачни, отворени за разговор, сарадњу и критику, и сви су, осим сувог академског, користили и живи жаргон андерграунда, што је заиста допринело осећању присности и отвореног дијалога о темама за које се видело да су блиске свим учесницима.

Једина замерка коју бих упутила организаторима, а уједно и замерка која се могла чути још за време трајања целог догађаја, тиче се организације летње школе. Реч је о томе да је концепт летње школе био нејасно дефинисан, а сама школа организована као мини-конференција, са кратким излагањима и кратким временом за дискусију. Као и ја, и други учесници су очекивали интерактивнији приступ, више дискусије и заједничке радионице које би учесницима омогућиле да преиспитају и побољшају своја излагања, истраживања и идеје. Но, ове године је летња школа први пут организована (док је прва конференција одржана прошле године), тако да не чуди да су први кораци били несигурни, а нема сумње да ће идеје и примедбе које су учесници формулисали заједно са неким од модератора панела бити узете у обзир приликом евентуалне организације летње школе наредних година.

Од пленарних предавања којима сам на конференцији присуствовала – поред наступа (а заиста се радило о мултимедијалном наступу) Дика Хебдица под називом *After shock: the legacy of punk* издвојила бих неколико оних која су ми се највише допала и која су (бар у мојој перцепцији) отворила најзанимљивије теме за дискусију. Најпре, предавање др Роса Хенфлера (Ross Haenfler) са Универзитета у држави Мисисипи, под називом *'Hom just boys' fun?': Music, subcultures and the Changing Meanings of Manhood*, које се тичало маскулинитета и перформативности мушкости и идентитета у оквиру андерграунд музичких сцена, а посебно панк сцене. Потом предавање Франсоаа Рибака (François Ribac) са Универзитета у Дижону у Француској, под називом *Is DIY a punk invention?*. Ово предавање је покренуло живу дискусију и умногоме поставило основу за даље расправе о ДИЈУ-у на конференцији. Затим предавање др Алистера Гордона (Alastair Gordon) са Лестер де Монфор универзитета у Уједињеном Краљвству (и

из бендова *Geriatric unit* и *Endless grunning skulls*), под називом *The Spectralutues od 2015 UK DIY punk: the quest for the authentuc punk artefact*, које се тицало материјалне културе и концептуализације аутентичности артефаката у оквиру DIY панк сцене. Као илустрацију за своје предавање, др Гордон је користио сопствену колекцију од 45 различитих издања – или истих издања на којима су претходни власници направили некакве естетске интервенције – синглице „Reality Asylum“/“Shaved Women“ енглеске групе CRASS. Последње предавање које бих издвојила одржао је последњег дана конференције др Пол Ходкинсон (Paul Hodkinson) са Одељења за социологију Универзитета у Сарију у УК, а носило је назив *Harassment, Hate Crime and Subcultural Identities* и тицало се начина на које припадници готик поткултуре у Британији излазе на крај са различитим облицима вербалног и физичког насиља са којима се сусрећу у свакодневном животу због тога како изгледају.

Када је реч о излагањима на конференцији и летњој школи, готово сва којима сам присуствовала (укупно око 60) била су врхунског квалитета (не могу да судим о неколицини која су била на португалском), али бих посебно издвојила излагање Ејлин Хоган (Eileen Hogan) са Института за популарну музику при Универзитету у Ливерпулу УК, под називом *The mixed 'economy of favours': Theorising social relations in a post-crisis music scene*, у коме је било речи о размени услуга и својеврсног „потлачу“ услуга у којем учествују актери музичке сцене у Корку, у Републици Ирској, у времену економске кризе и недостатка новца. Потом излагање Симонеа Тосонија (Simone Tosoni) са Католичког универзитета Светог Срца у Италији, под називом *'Not real punx, but Kindred Creatures (Creature Simili)': the enactment of post-punk in Milan*, о тензијама између панкера и готичара у Милану раних осамдесетих, кроз призму делатности италијанске групе СССР. Такође бих издвојила и излагање Тање Велти (Tanja Wälty) са Института за интердисциплинарне студије Латинске Америке при Слободном универзитету у Берлину, под називом *¡Sirenas al ataque! Punk women in Mexico city*, у коме је било речи о преплитању расе, класе и рода и женском искуству панка у Мексико ситију.

Додала бих и да је моје излагање под називом *The separation of scene and state: the balkanization of the Belgrade punk scene in the wake of the wars in Yugoslavia* наишло на одличан пријем публике и створило услове за продуктивну расправу о тзв. „маргиналним сценама“, односно о панк сценама које нису лоциране у Британији, Америци или већим европским државама, а настајале су и постоје у различитим друштвено-економским и политичким контекстима. У формирању „критичне масе“ истраживања маргиналних сцена учествовала сам са колегом Данилом Трбојевићем, студентом докторских студија на Одељењу за ентологију и антропологију Филозофског факултета у Београду (чије је излагање *Tales from the Belgrade pit: performance, identity, communication and violence at underground concerts* такође имало запажен успех), као и са колегама из Чешке, Словачке, Македоније, Словеније и различитих земаља Африке и Латинске Америке.

Све у свему, KISMIF 2015 конференција је била изузетан догађај, који прети да постане кључно место окупљања истраживача популарне музике у друштвеним наукама и хуманистичким дисциплинама на глобалном нивоу. Присна и фестивалска атмосфера је, сем што је рушила баријере међу

андерграунд музичким сценама широм света, успела и да, ако не поруши, а оно бар начне баријере између академског света и живљеног искуства актера андерграунд музичких сцена. Сјајни панели, предавања и дискусије, као и неформалне расправе и умрежавање научника који су пратили догађај, на потписницу ових редова су оставили јак утисак. Ентузијазам са којим су организатори и учесници приступили задатку је завидан, али и заразан, а питања која су покренута и дискусије које су отворене одзвањаће, сигурна сам, још дуго у студијама популарне музике.

Соња Жакула